

ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ

БРОЈ: 11 0 У 008640 12 У

Дана, 04.07.2012. године

Окружни суд у Бањалуци, по судији појединцу Бојовић Душку, по тужби Удружења грађана „Борба против корупције БиХ“ - Transparency international BiH“ Бањалука, Гајева број 2, заступаног по пресједавајућем Одбора - директору удружења Ђикић Емиру (у даљем тексту: тужилац), против тужене Републичке управе за геодетске и имовинско - правне послове Републике Српске, Бањалука (у даљем тексту: тужена), „због ћутања администрације“, у предмету слободе приступа информацијама, дана 04.07.2012. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Тужба се одбацује као пријевремена.

Образложење

Тужбом од 05.01.2012. године тужилац је покренуо управни спор против тужене „због ћутања администрације“, наводећи да се туженој обратио са захтјевом, број 02-04 (1549) од 31.10.2011. године, за слободан приступ информацијама, у складу са чланом 3. Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01), којим захтјевом је од тужене тражио достављање посједовних листова за 45 (именом и навођењем јединственог матичног броја) набројаних лица, па како тужена у законском року, у смислу члана 14. став 4. поменутог Закона о слободи приступа информацијама није одлучила о том захтјеву, то је и поднио ургенцију, под бројем 02-04 (1567) од 16.11.2011. године, туженој са циљем доношења управног акта у предмету достављања тражених информација, при чему је туженој и указао, а из разлога правне сигурности, на члан 25. поменутог закона који прописује супсидијарну примјену Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) те да се поменутиим Законом о слободи приступа информацијама и не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом. Како тужена ни у накнадном року по подношењу те ургенције није донијела управни акт, сматра да су испуњене законске претпоставке за подношење предметне тужбе „због ћутања администрације“ као да је његов захтјев одбијен, а због чега предлаже да суд тужбу уважи и наложи туженој да донесе одговарајући управни акт којим ће се реализовати његово законско право за слободан приступ информацијама.

Одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Чланом 7. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС) је прописано

да се управни спор може водити само против коначног управног акта (став 1.), а коначни управни акт у смислу члана 13. ЗОУП-а је акт против кога се не може изјавити жалба, што значи акт другостепеног органа у случајевима гдје постоји другостепени орган или пак акт првостепеног органа у случајевима гдје прописима није предвиђено рјешавање по жалби на акте првостепеног органа. Као изузетак од принципа прописаног чланом 7. ЗУС-а, предвиђена је и могућност покретања управног спора када надлежни орган о захтјеву, односно о жалби странке није донио одлуку, такозвано „ћутање администрације“. С тим у вези је одредбом члана 17. ЗУС-а прописано да ако другостепени орган није у року од 60 дана или посебном пропису одређеном краћем року донио рјешење по жалби странке против рјешења првостепеног органа, а не донесе га ни у даљем року од 15 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор као да јој је жалба одбијена (став 1.), а на начин прописан у ставу 1. тог члана може поступити странка и кад по њеном захтјеву није донио рјешење првостепени орган у року утврђеном законом, против чијег акта нема мјеста жалби (став 2.), а ако првостепени орган против чијег акта има мјеста жалби није у року од 60 дана или у посебним прописом одређеном краћем року донио рјешење по захтјеву, странка има право да поднесе жалбу другостепеном органу, те против рјешења другостепеног органа странка може покренути управни спор, а може га под условима из става 1. тог члана покренути иако тај орган не донесе рјешење (став 3.).

С друге стране, одредбом члана 14. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, прописано је да по пријему захтјева за приступ информацији, надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтјеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1.), па ако се одобри приступ информацији, било дјелимичној или цијелој информацији, надлежни јавни орган дописом (по мишљењу овог суда требало би рјешењем) о томе обавјештава подносиоца захтјева (став 2.), а ако се одбије приступ информацији надлежни јавни орган о томе обавјештава подносиоца захтјева, који допис (односно рјешење): под а) треба да садржи законски основ за статус изузећа информације, уз навођење чланова закона на које се позива, сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса; и под б) обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу, а што укључује неопходне податке за контакт са таквим органом, крајњи рок за подношење жалбе као и трошкове подношења жалбе, с тим да тај допис (односно рјешење) упућује подносиоца захтјева на право да се обрати Омбудсману Републике Српске и садржава неопходне податке за контакт са том канцеларијом (став 3.), а рок за обавјештавање подносиоца захтјева како је утврђено у ставу 2. и ставу 3. тог члана је 15 дана од дана пријема захтјева. То све значи да уколико се од стране јавног органа, од којег је затражен приступ информацијама, не удовољи захтјеву у року од 15 дана од подношења захтјева, то је и предвиђена могућност подношења жалбе одређеном органу (по правилу је то функционер јавног органа), а трајање тог рока за жалбу није истина тим законом

прописано али би по мишљењу овог суда требало износити 15 дана, што је у смислу и духу тог закона.

Поред тога, одредбом члана 19. поменутог Закона о слободи приступа информацијама је и прописано да сваки јавни орган именује службеника за информисање који обрађује захтјеве сачињене у складу са тим законом, а након именовања тог службеника његово име и подаци за контакт достављају се Омбудсману Републике Српске, а чланом 20. истог закона је прописано да сваки јавни орган доставља водич, којим се сваком лицу омогућава приступ информацијама под контролом јавног органа укључујући информације потребне за обраћање јавном органу и његовом службенику за информисање, а који водич се доставља Омбудсману Републике Српске, свакој јавној и свакој правној библиотеци у Босни и Херцеговини и кад је могуће путем Интернета, а доступан је на захтјев. То све и значи да подносиоци захтјева и имају могућност да се упознају са поступком подношења захтјева а и изјављивањем жалбе, уколико се не удовољи њиховом захтјеву.

Осим тога, чланом 25. истог закона је и прописано да уколико су одредбе „Закона о државној управи“, ЗОУП-а и ЗУС-а или других закона који су на снази у Републици Српској у супротности са Законом о слободи приступа информацијама, примјењиваће се одредбе Закона о слободи приступа информацијама (став 1.), с тим да се тим законом не умањују права ни обавезе лица која се односе на приступ информацијама како је регулисано законима о судском поступку (став 2.), а нарочито се Законом о слободи приступа информацијама не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом (став 3.).

Према садржају предметне тужбе, произилази да је тужилац туженој поднио захтјев за приступ информацијама дана 31.10.2011. године, па како није удовољено том захтјеву, поднио је ургенцију за одлучивање о том захтјеву дана 16.11.2011. године, па ни након те ургенције тужена није одлучила о том захтјеву, а због чега тужилац сматра да су испуњени услови за подношење тужбе „због ћутања администрације“.

Међутим, такво тумачење тужиоца није правилно, јер је у смислу одредбе члана 14. став 2. и 3. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, који се и примјењује у конкретном случају у смислу члана 25. став 1. тог закона, тужилац и имао могућност подношења жалбе туженој (односно њеном функционеру), као самосталној републичкој управи у смислу члана 33. став 2. Закона о републичкој управи („Службени гласник Републике Српске“ број 118/08, 11/09, 74/10, 86/10 и 24/12), а коју жалбу у конкретном случају неспорно и није поднио, већ је пропуштањем подношења жалбе туженој поднио само ургенцију за одлучивање о његовом захтјеву, сматрајући да како није одлучено ни по тој ургенцији да су стога и испуњени услови за подношење тужбе „због ћутања администрације“, у смислу члана 17. став 3. у вези става 1. ЗУС-а који закон се супсидијарно и примјењује у предметној правној ствари.

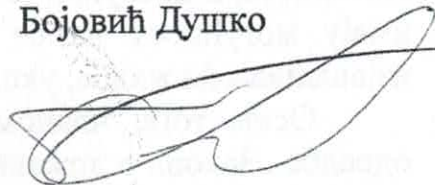
Наиме, ти услови би били испуњени једино да је прије подношења поменуте ургенције туженој, тужилац и поднио жалбу туженој, па да о тој

жалби и није одлучено, ни по протеку 15 дана након поновљеног тражења ургенцијом.

Стога, како тужилац и није поступио у складу са наведеним, произилази да и нису испуњени услови за подношење предметне тужбе „због ћутања администрације“, због чега се предметна тужба тужиоца и указује пријевременом, а усљед чега је и ваљало одбацити, у смислу члана 22. тачка 1. у вези са чланом 6. (реченица прва) ЗУС-а, што је и учињено овим рјешењем.

Уколико евентуално накнадно и буду испуњени услови за подношење тужбе због „ћутања администрације“ а у складу са наведеним, тужилац ће и моћи овом суду поднијети такву нову тужбу против тужене.

С у д и ј а
Бојовић Душко

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 010548 12 U

Dana, 22.10.2013. godine

Okružni sud u Banjaluci, i to sudija Kudrić Snježana, kao sudija pojedinac, uz učešće Vucelja Nade kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije Transparancy internacional Bosne i Hercegovine“ sa sjedištem u Banjaluci, Gajeva broj 2, koju zastupa Đikić Emir u svojstvu zakonskog zastupnika (u daljem tekstu: tužitelj) a istog punomoćnik _____ advokat iz _____, po generalnoj punomoći broj 070 Su 09 002983 reg. kod Osnovnog suda u Banjaluci, protiv Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove (u daljem tekstu: tuženi), zbog „ćutanja administracije“ dana 22.10.2013. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i slijedom toga nalaže se Ministarstvu za izbjeglice i raseljena lica Republike Srpske da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, odluči o žalbi i zahtjevu tužitelja.

O b r a z l o Ź e n j e

Iz navoda tužbe, zaprimljene kod ovog suda dana 10.10.2012. godine, proizilazi da je tužitelj pokrenuo upravni spor protiv tuženog iz razloga što tuženi, u zakonom predviđenom roku, nije odgovorio na njegov zahtjev za pristup informacijama od dana 27.07.2012. godine. U tužbi navodi da se tuženom obratio da mu dostave posjedovne listove za 44 (po imenice i sa navođenjem jedinstvenog matičnog broja) određena fizička lica u skladu sa članom 3 Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01) zbog povrede člana 14 navedenog Zakona a u skladu sa članom 25 istog i članom 206 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10) tužitelj je uložio žalbu drugostpenom organu zbog „ćutanja administracije“, pa kako tuženi nije odgovorio Smatra da se radi o „ćutanju administracije“ te predlaže da se tužba uvažava i naloži tuženom da omogući pristupi informacijama i donese odgovarajuću odluku u skladu s članom 31 stav 4 Zakona o upravnim sporovima Republike Srpske.

U odgovoru na tužbu tužena navodi da ostaje kod svih navoda iz akta koji je ova uprava dostavila instituciji Ombudsmena za ljudska prava BiH od 12.10.2012. godine odnosno da tuženi postupa u skladu sa odredbama zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01 i mišljenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, jer je za davanje ličnih podataka iz evidencija koje vode tuženi neophodno odobrenje osoba čiji se podaci daju pa prema tome tuženi nije u mogućnosti da izda tražene podatke za 44 lica koji se nalaze u zahtjevu tužitelja od 27.07.2012. godine.

Razmotrivši tužbu, po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) i odgovor tuženog, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Iz spisa predmetne upravne stvari proizilazi da je tužilac zahtjevom od 27.07.2012. godine zatražio da mu sud u skladu sa Zakonom o katastru („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 60/11) i Zakona o zemljišnim knjigama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 74/02 i 119/08) dostavi posjedovne listove, listove nepokretnosti i izvoda zemljišno-knjižnih uložaka za 44 poimenice navedena fizička lica. Podneskom od 15.08.2008. godine tužitelj je ispravio datum zbog administrativne greške pri slanju zahtjeva, obzirom da je isti bio naslovljen na dan 27.07.2011. godine a da se radi o faktičkom datumu otposljanja 27.07.2012. godine. Dana 06.09.2012. godine tužitelj je uložio žalbu zbog „ćutanja administracije“ zbog nedonošenja odluke o zahtjevu iz razloga što je istekao rok obavještenja shodno članu 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01) te uzimajući uobzir član 25 navedenog Zakona vezi sa članom 26 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10). Ujedno se navodi da su se obratili Ombudsmanu za ljudska prava u Bosni i Hercegovini, zbog davanja preporuka u konkretnom slučaju. U spisu se i zatiče preporuka ove institucije broj Ž-BI-05-638/12 od 25.02.2013. godine, broj preporuke; P-32/13 te ista data direktoru tužene da preduzme sve potrebne radnje sa ciljem zakonite primjene odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, da donese odluku o zahtjevu za pristup informacijama podnosioca žalbe od 27.07.2012. godine i da u roku od 30 dana saglasno članu 32. stav 1 Zakona o Ombudsmenu za ljudska prava Bosne i Hercegovine, obavijesti Ombudsmene BiH o realizaciji ove preporuke.

Prema odredbi člana 7. ZUS-a upravni spor se može voditi samo protiv konačnog upravnog akta. Kao izuzetak od tog principa, članom 8. istog zakona, predviđena je mogućnost pokretanja upravnog spora i kada nadležni organ o zahtjevu, odnosno o žalbi stranke nije donio odluku, tzv. „ćutanje administracije“. Pošto se nesporno radi o „ćutanju administracije“ povodom podnesenog zahtjeva i žalbe tužioca to je neosnovan navod tuženog da sud nije nadležan da odlučuje u ovoj pravnoj stvari.

Sud podsjeća da je odredbom člana 17. stav 1. ZUS-a propisano da ako drugostepeni organ nije u roku od 60 dana, ili u posebnom propisu određenom kraćem roku, donio rješenje po žalbi stranke protiv rješenja prvostepenog organa, a ne donese ga ni u daljem roku od 15 dana po ponovljenom traženju, stranka može pokrenuti upravni spor kao da joj je žalba odbijena, a stavom 2. istog člana propisano je da na način regulisan u stavu 1. tog člana može postupiti stranka i kada po njenom zahtjevu nije donio rješenje prvostepeni organ u roku utvrđenom zakonom, protiv čijeg akta nema mjesta žalbi.

Prema odredbi člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama svako fizičko i pravno lice ima pravo na pristup informacijama, koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima obavezu da objavi takve informacije. To pravo podliježe samo formalnim ograničenjima kako je to utvrđeno ovim zakonom. Zahtjev za pristup informacijama u smislu člana 11. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama podnosi se onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan, odnosno da posjeduje traženu informaciju. Ako javni organ, koji primi zahtjev, nije nadležan, on će u roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva, shodno članu 12. stav 1. ovog zakona, proslijediti zahtjev nadležnom organu i dopisom o tome obavijestiti podnosioca zahtjeva. Zahtjev se ne prosljeđuje ako se u navedenom vremenskom periodu utvrdi da je tražena informacija pod kontrolom javnog organa, koji je primio zahtjev, a nadležni javni organ, nakon što je obaviješten o pojedinostima ovog zahtjeva, nema prigovora da javni organ, koji je primio zahtjev, obradi takav zahtjev. Javni organ koji je primio zahtjev smatra se nadležnim javnim organom i obrađuje zahtjev u smislu člana 14. ovog zakona. Na osnovu člana 14. citiranog zakona nadležni javni organ po prijemu zahtjeva preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva. Dakle, tuženi organ je bio obavezan da tužiocu dostavi tražene informacije ukoliko je u posjedu

takvih informacija i ako se ne radi o izuzecima iz člana 5.-8. pomenutog zakona, ili u slučaju nenadležnosti da zahtjev uputi nadležnom organu i o tome obavijesti podnosioca zahtjeva. Ako tuženi organ u postupku pokrenutom po zahtjevu podnosioca za dostavljanje traženih informacija, zaključi da može djelimično udovoljiti zahtjevu, ili ako odbije zahtjev dužan je donijeti rješenje (u zakonu pogrešno navedeno dopis), jer se u skladu sa članom 190. i 208. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 13/02 i 87/07, bez kasnijih izmjena i dopuna objavljenih u „Službenom glasniku Republike Srpske“, broj 50/10 – u daljem tekstu: ZOUP-u) o zahtjevu stranke odlučuje rješenjem, odnosno zaključkom, koje treba da sadrži sve one elemente koji su navedeni u članu 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Pošto tužilac nakon podnošenja zahtjeva za pristup informacijama nije dobio odgovor na postavljeni zahtjev, dana 07.08.2012. godine podnio je urgenciju tuženom te žalbu 30.08.2012. godine zatražio odlučivanje po žalbi i zahtjevu, to je tužilac iscrpio uslove propisane članom 17. ZUS-a za podnošenje tužbe zbog „ćutanja administracije“. Stoga nisu osnovani prijedlozi tuženog da sud tužbu odbaci, kao nedopuštenu.

Sud ukazuje da je svrha i cilj donošenja Zakona o slobodi pristupa informacijama upravo ta da javnost ima kontrolu nad izvršavanjem javne vlasti od strane javnih organa s obzirom da informacije u smislu člana 1. ovog zakona, a kojima raspolažu javni organi imaju karakter javnog dobra. Postoji opravdani interes da građani dobiju na uvid informacije kojima raspolaže javni organ, jer javni interes može nadjačati razloge za neobjavljivanje traženih informacija. Princip maksimalnog objelodanjivanja informacija predstavlja jedan od fundamentalnih principa svakog demokratskog društva. Ovim će se smanjiti podnošenje pojedinačnih zahtjeva. Organi vlasti moraju preduzeti određene korake u smislu širenja ključnih informacija u javnosti. U Preporuci Rec (2002) Komiteta ministara SE, koju je prihvatila i Bosna i Hercegovina, zemlje članice su prihvatile obavezu da garantuju svakom licu na svojoj teritoriji da može ostvariti pristup dokumentima koji se nalaze u posjedu javnih organa vlasti. Ovo pravo pristupa informacijama može se ograničiti samo ako se radi o: a) nacionalnoj bezbjednosti, odbrani i međunarodnim odnosima, b) javnoj bezbjednosti, prevenciji, istraživanju i procesuiranju kriminalnih aktivnosti, c) privatnosti, d) komercijalnom i drugom ekonomskom interesu bilo javnom, bilo privatnom, e) jednakosti strana u sudskom postupku, f) zaštiti prirode, g) inspekciji, kontroli i superviziji javnih organa vlasti, h) ekonomskoj, monetarnoj i kursnoj politici i i) povjerljivosti odluka unutar ili između javnih organa vlasti u vezi internih priprema vlasti o određenoj stvari pod uslovom da je to ograničenje jasno precizirano zakonom, da je neophodno u jednom demokratskom društvu i da je proporcionalno cilju. Međutim, pristup informacijama, iako postoje gore navedena ograničenja, neće biti uskraćen ako je javni interes da se objelodane te informacije veći od štete koja bi nastupila otkrivanjem informacija.

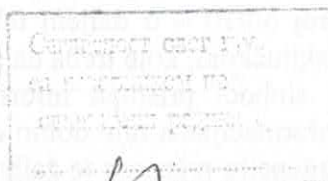
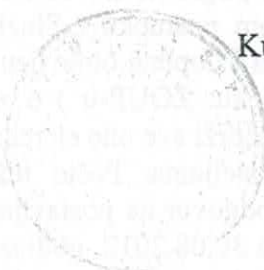
Postupajući po zahtjevu podnosioca, organ će u pravilu obezbijediti informaciju podnosiocu zahtjeva u obliku i na način u kojem je ona zahtijevana. Ako postoje zabrane za pristup dijelu dokumenta, onda će organ dozvoliti djelimičan pristup dokumentu. U obrazloženju rješenja će se naznačiti zbog čega je pristup kompletnom dokumentu, odnosno pojedinim njegovim dijelovima odbijen. Podnosilac zahtjeva ima pravo podnošenja žalbe protiv takve odluke. U pouci se mora jasno naznačiti kome se podnosi žalba i u kom roku. Ako nadležni javni organ ne odgovori na zahtjev podnosioca za pristup informacijama u zakonskom roku, podnosilac ima pravo podnošenja žalbe nadležnom organu (u pravilu je to funkcioner javnog organa) zbog „ćutanja organa“ u skladu sa relevantnim odredbama ZOUP-u, koje odredbe se supsidijarno primjenjuju na ona pitanja koja nisu Zakonom o slobodi pristupa informacijama uređena ili su parcijalno uređena. Zakon o slobodi pristupa informacijama nije odredio rok u kojem organ treba odlučiti po žalbi, ali sud smatra, s

obzirom da citirana Preporuka predviđa hitno postupanje, da taj rok ne bi trebao biti duži od 15 dana.

S obzirom na navedeno, sud nalazi da je tužba „zbog ćutanja administracije“ opravdana pa je odlučeno kao u izreci presude na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 4. ZUS-a.

Zapisničar
Vucelja Nada

S u d i j a
Kudrić Snježana

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 013459 14 U
Dana, 18.08.2015.godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Stefanović Sanja, kao sudija pojedinac, uz učešće Vučić Dragane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije Transparency Internacional Bosne i Hercegovine“ sa sjedištem u Banjaluci, Gajeva broj 2, koju zastupa Đikić Emir u svojstvu zakonskog zastupnika (u daljem tekstu: tužilac), a istog punomoćnik ..... advokat iz ..... po generalnoj punomoći broj 071 0 Su-09-00 2983 reg. kod Osnovnog suda u Banjaluci, protiv Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove (u daljem tekstu: tuženi), u postupku koji se vodi po zahtjevu za slobodu pristupa informacijama, dana 18.08.2015. godine, donio je

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi je dužan da nadoknadi tužiocu troškove upravnog spora u iznosu od 877,50KM u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Osporenim aktom, tačkom 1. dispozitiva, usvojena je žalba tužioca, izjavljena zbog „ćutanja administracije“ dana 06.09.2012. godine, a tačkom 2. dispozitiva zahtjev tužioca za dostavljanje posjedovnih listova nepokretnosti i izvoda zemljišno - knjižnih uložaka za 44 fizička lica je odbijen.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija zakonitost osporenog akta zbog nepravilne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi ističe da je, postupajući po njihovom zahtjevu, tuženi zauzeo stav da traženi podaci posjedovni listovi, listovi nepokretnosti i izvodi iz zemljišnih knjiga predstavljaju podatke, koji se odnose na privatnost trećih lica, te je iz tog razloga odbio pristup traženim informacijama, pozivajući se na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tužilac navodi da, shodno članovima 77. i 78. Zakona o zemljišnim knjigama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 67/03, 46/04, 109/05 i 119/08), tražene isprave predstavljaju javne isprave, pa nije jasno zbog čega je odluka donesena, kako je prethodno navedeno. Po stavu tužioca pravo na privatnost je kompleksno pravo, koje štiti i obuhvata mnoga druga prava, ali ne pruža zaštitu od uvida u zemljišne knjige, koje su po svojoj pravnoj prirodi javne isprave. U tužbi tužilac navodi da tuženi nije ispoštovao ni član 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01), kojim je propisano, da ukoliko javni organ donese rješenje, kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cjelosti, ili djelimično, u tom rješenju, između ostalog, mora da navede i zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova zakona i sva ostala materijalna pitanja, a što uključuje i faktor javnog interesa. Po mišljenju

tužioca, institut ispitivanja javnog interesa je ustanovljen upravo zbog toga da ga javni organ primijeni svaki put kada se nađe u dilemi da li je opravdano, ili neopravdano, objavljivanje određene informacije, a što on nije učinio. Predlaže da sud tužbu uvaži i osporeni akt poništi, a tuženog obaveže da njemu nadoknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 877,50 KM, prema troškovniku dostavljenom u tužbi.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spise ove upravne stvari i odgovor na tužbu u kome navodi da u cjelosti osporava navode tužioca, ističući da je u konkretnom slučaju pravilno primijenjen član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji propisuje da će nadležni javni organ utvrditi izuzetak, kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese, koje se odnose na privatnost trećih lica. Tuženi ističe da se zahtjev odnosi na obradu podataka određenih ličnosti, pa bez obzira na to što se ta obrada odnosila na podatke o imovini, smatraju da niko nema pravo da zahtijeva obradu tih podataka bez pravnog osnova, ili bez saglasnosti lica čiji se podaci traže. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Mićo Mičić, dostavio je odgovor na tužbu u kome je tražio priloge koji su navedeni u tužbi, a da bi mogao da se izjasni.

Zainteresovano lice, u ovom upravnom sporu, Igor Radojičić, u odgovoru na tužbu naveo je da se tužba ne odnosi na njega, te da nema o čemu da se izjasni. Navodi da smatra da nije zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, da mu uz tužbu nisu dostavljeni prilozi, niti su navedeni razlozi za pobijanje osporenog akta, pa kako mu je jasno da se u postupku tražilo dostavljanje njegovih posjedovnih listova, listova nepokretnosti i izvoda iz zemljišno - knjižnih uložaka, on bez obzira na koga se traženi podaci odnose smatra da ti podaci sadrže i lične podatke, između ostalog matični broj upisanog nosioca stvarnih prava, zbog čega je osporenim aktom pravilno odlučeno.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Azra Hadžiahmetović, u odgovoru na tužbu navela je da se u konkretnom slučaju moraju poštovati odredbe važećih zakona u Republici Srpskoj, da treba jasno naznačiti koji se podaci odnose na privatnost trećih lica i da ona nema imovine na području Republike Srpske.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Mihajilica Milanko, u odgovoru na tužbu navodi da se u tužbi ne spominje njegovo ime, te da mu je neophodno dostaviti popratnu dokumentaciju, da bi se mogao decidno izjasniti o tužbi.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nikola Špirić, u odgovoru na tužbu navodi da nema namjeru ulagati odgovor na tužbu, te da nema nikakvih tajni u vezi sa nepokretnom imovinom, pa je podatke o istom spreman lično dostaviti i tužiocu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Milica Marković, u odgovoru na tužbu navodi da je tužena ispravno postupila kada je odbila dati tražene podatke tužiocu, ističući da je i Agencija za zaštitu ličnih podataka BIH uputila zahtjev Centralnoj izbornoj komisiji BIH, tražeći da ta komisija ukloni sa sajta imovinske kartone izabраних zvanіčnіka, što je učinjeno, pa je odlučujući po žalbi, Sud BIH presudom od 04.04.2012. godine, usvojio i potvrdio stanovište Agencije, te se ta presuda može smatrati kao pravni argument u cilju zaštite privatnosti izabраних javnih ličnosti. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nada Tešanović, u odgovoru na tužbu navodi da nije jasno na koji način je ona zainteresovano lice u postupku, pa nije u mogućnosti da da odgovor.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Đorđe Kojić, u odgovoru na tužbu navodi da nema ništa protiv da se daju podaci o imovini, koju on ima na svom imenu, te je iste spreman i sam lično ustupiti.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Nedeljko Čubrilović, u odgovoru na tužbu navodi da daje svoju saglasnost da se tužiocu dostave izvodi iz javnih evidencija o nepokretnostima, koje su upisane na njegovo ime.

Zainteresovano lice u ovom upravnom sporu, Petar Đokić, u odgovoru na tužbu smatra da ne može imati svojstvo zainteresovanog lica u ovom upravnom sporu, te da su svi podaci o njegovoj imovini javno dostupni na veb sajtu Socijalističke partije Republike Srpske, pa se ne protivi ni izdavanju tih podataka iz zemljišne knjige.

Poštanski dostavljač Pošte Srpske obavijestio je sud da je sudska pošiljka za zainteresovano lice Bobar Gavrića uništena tokom poplava.

Druga zainteresovana lica u ovom upravnom sporu nisu dala odgovor na tužbu, iako su od strane suda bila poučena o svom pravu na isto.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tuženog, zainteresovanih lica, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je dana 01.06.2012. godine tužilac podnio tuženom zahtjev za dostavljanje posjedovnih listova nepokretnosti i izvoda zemljišno - knjižnih uložaka za 44 fizička lica pobrojana u zahtjevu. Kako po zahtjevu nije odgovoreno, tužilac je pokrenuo upravni spor, pa je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 010548 12 U od 22.10.2013. godine tuženom naloženo da odluči po zahtjevu. Osporenim aktom tuženi je uvažio žalbu na ćutanje administracije i zahtjev tužioca odbio uz obrazloženje da, postupajući po odredbama člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a u vezi sa članom 8. istog zakona, tuženi smatra da podaci koji se traže predstavljaju podatke koji se odnose na privatnost trećih lica, zbog čega je zahtjev odbio.

Prema odredbi člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, svako fizičko i pravno lice ima pravo na pristup informacijama, koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima obavezu da objavi takve informacije. To pravo podliježe samo formalnim ograničenjima kako je to utvrđeno ovim zakonom. Zahtjev za pristup informacijama u smislu člana 11. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, podnosi se onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan, odnosno da posjeduje traženu informaciju. Javni organ koji je primio zahtjev smatra se nadležnim javnim organom i obrađuje zahtjev u smislu člana 14. ovog zakona. Na osnovu člana 14. citiranog zakona, nadležni javni organ po prijemu zahtjeva preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti, koje su značajne za obradu zahtjeva.

Sud ukazuje da je svrha i cilj donošenja Zakona o slobodi pristupa informacijama upravo ta, da javnost ima kontrolu nad izvršavanjem javne vlasti od strane javnih organa, s obzirom da informacije u smislu člana 1. ovog zakona, a kojima raspolažu javni organi imaju karakter javnog dobra. Postoji opravdani interes da građani dobiju na uvid informacije kojima raspolaže javni organ, jer javni interes može nadjačati razloge za neobjavljivanje traženih informacija. Princip maksimalnog objelodanjivanja informacija predstavlja jedan od fundamentalnih principa svakog

demokratskog društva. U Preporuci Rec (2002) Komiteta ministara SE, koju je prihvatila i Bosna i Hercegovina, zemlje članice su prihvatile obavezu da garantuju svakom licu na svojoj teritoriji da može ostvariti pristup dokumentima koji se nalaze u posjedu javnih organa vlasti. Ovo pravo pristupa informacijama može se ograničiti samo ako se radi o: a) nacionalnoj bezbjednosti, odbrani i međunarodnim odnosima, b) javnoj bezbjednosti, prevenciji, istraživanju i procesuiranju kriminalnih aktivnosti, c) privatnosti, d) komercijalnom i drugom ekonomskom interesu bilo javnom, bilo privatnom, e) jednakosti strana u sudskom postupku, f) zaštiti prirode, g) inspekciji, kontroli i superviziji javnih organa vlasti, h) ekonomskoj, monetarnoj i kursnoj politici i i) povjerljivosti odluka unutar ili između javnih organa vlasti u vezi internih priprema vlasti o određenoj stvari pod uslovom da je to ograničenje jasno precizirano zakonom, da je neophodno u jednom demokratskom društvu i da je proporcionalno cilju. Međutim, pristup informacijama, iako postoje gore navedena ograničenja, neće biti uskraćen, ako je javni interes da se objelodane te informacije veći od štete, koja bi nastupila otkrivanjem informacija.

Postupajući po zahtjevu podnosioca, organ će u pravilu obezbijediti informaciju podnosiocu zahtjeva u obliku i na način u kojem je ona zahtijevana. Ako postoje zabrane za pristup dijelu dokumenta, onda će organ dozvoliti djelimičan pristup dokumentu. U obrazloženju rješenja će se naznačiti zbog čega je pristup potpunom dokumentu, odnosno pojedinim njegovim dijelovima odbijen.

Dalje, sud podsjeća da je članom 2. stav 1. Zakona o zemljišnim knjigama Republike Srpske, propisano da je zemljišna knjiga javna knjiga i javni registar stvarnih prava na nekretninama, koja su zakonom predviđena za upis, kao i ostalih zakonom predviđenih činjenica od značaja za pravni promet, a da je članom 4. Zakona o promjeru i katastru Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 6/12), propisano da je katastar nepokretnosti osnovni i javni registar o nepokretnostima i stvarnim pravima na njima.

Shodno navedenom i podaci upisani u javne registre ne mogu se smatrati podacima privatne prirode.

U spisu predmeta se zatiče i dopis, koji je tuženi uputio Ombudsmanu Republike Srpske i u kojem je naveo da, prema mišljenju Agencije za zaštitu ličnih podataka Bosne i Hercegovine i prema odredbama Zakona za davanje ličnih podataka koje se vode u javnim evidencijama, nadležni organ mora da obavijesti i pribavi odobrenje osobe da se podaci o njemu iz javnih evidencija mogu objaviti, odnosno navodi se da je Agencija za zaštitu ličnih podataka Bosne i Hercegovine dala mišljenje iz kojeg se može zaključiti da bi davanje ovih podataka povrijedilo privatnost lica, pa sud primjećuje da se u spisu ne zatiču dokazi da je tuženi postupio kako je naveo, odnosno nije tražio odobrenje navedenih zainteresovanih lica, a da bi svoju odluku temeljio na razlozima, kako je prethodno navedeno.

Takođe, s obzirom na to da se kao razlozi za odbijanje zahtjeva navodi i to da se na pomenutim evidencijama koje su tražene nalazi JMBG lica, a koji podatak je po stavu tuženog privatni, ovaj sud napominje da spisak zainteresovanih lica na koja se zahtjev odnosi i koji je sastavni dio tužbe, sadrži JMBG svakog od njih pojedinačno.

S obzirom na navedeno, imajući u vidu da sud u smislu člana 29. stav 1. ZUS-a zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, proizilazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 2. i 4. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga i valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tuženi je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je zahtjevao naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 877,50 KM, pa je sud primjenom člana 387. stav 1. ZPP-a, a u vezi sa članom 5. i 6. pomenutog Zakona o upravnim sporovima dosudio tužiocu troškove za sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, jer je prema tarifnom broju 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05, u daljem tekstu Tarifa), određeno da advokatima za sastavljanje podnesaka i zastupanje na ročištu u upravnom sporu, pripada nagrada od 300 bodova, pa shodno članu 14. stav 2. Tarife, tužiocu su priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 600,00 KM, paušalna nagrada u iznosu od 25% od iznosa nagrade za radnju u postupku za koju su sporedne radnje obavljene, a što iznosi 150,00 KM, saglasno Tarifnom broju 12., te shodno odredbi člana 6. Tarife tužiocu su priznati troškovi PDV-a u iznosu od 127,50 KM.

Zapisničar
Vučić Dragana

S u d i j a
Stefanović Sanja

